

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

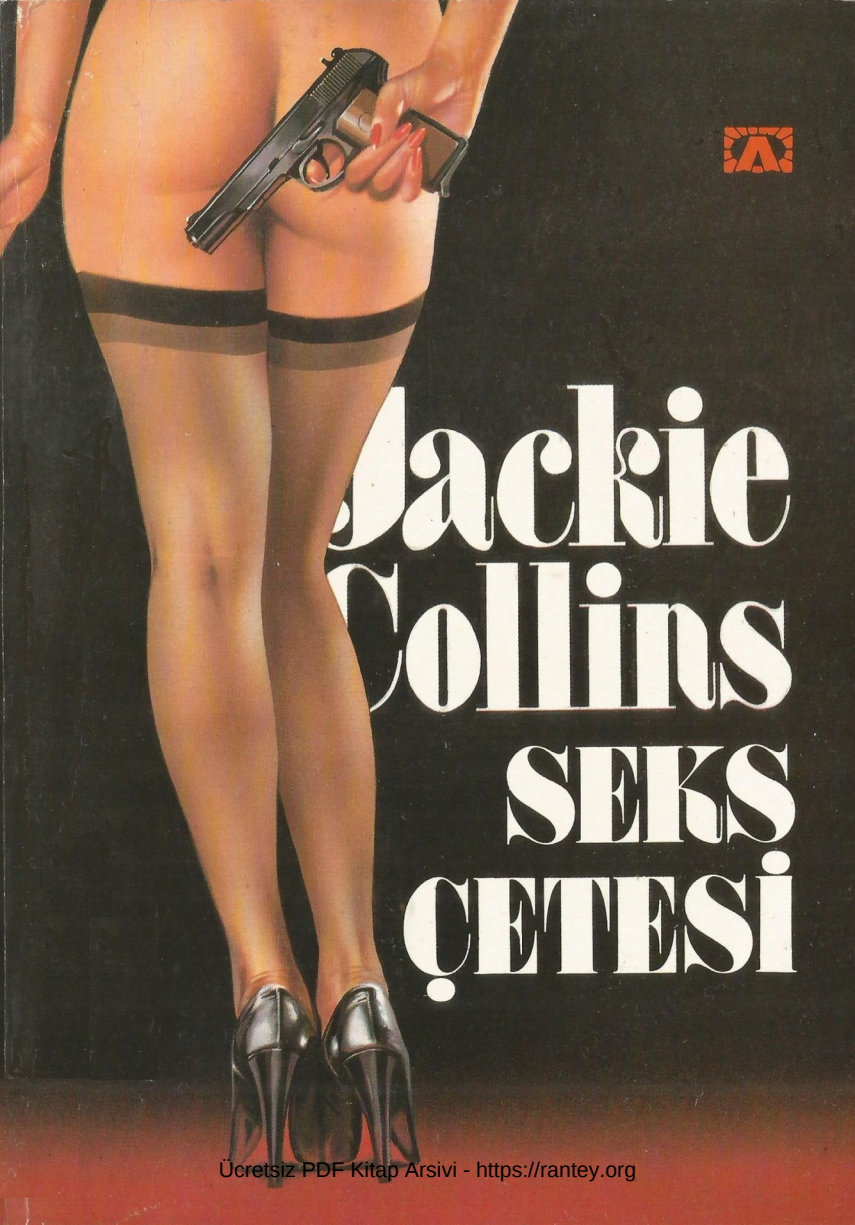
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jackie Collins SEKS ÇETNESİ

ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ISBN 975 - 405 - 276 - X
91-34-y-0131-77

Kitabın Orijinal Adı	LOVEHEAD
Yayın Hakları ©	ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi	ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzeni	FATMA BOZKURT
Baskı	ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
	2. BASIM / AĞUSTOS 1991

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45 - 526 80 12

JACKIE COLLINS

SEKS ÇETESİ

TÜRKÇESİ :
Gülçin Saydam

1

«Bundan başka bir işe yaramıyor olabilirsiniz; hatta evinizi, işinizi, paracıklarınızı da kaybedebilirsiniz... Satın anasını bütün bunların! Kendinize gelin artık... Kendinize güveninizi, saygınızı toplayın ve bu pisliğin içinden çıkın! Fahişe olmak, hiçbir şey olmaktır... Yalnızca erkeklerin bir oyuncuğusınız... Size, yapabileceğimiz her yardımı yapacağız. Bırakın bundan sonra kalça ve göğüs sallamayın... Size yardım edeceğiz. Eski yaşamınızı kötü bir düş olarak hatırlayıp duracaksınız.»

Margaret Lawrance Brown, on beş dakikadan beri konuşuyordu. Eline tutuşturulan bardaktan birkaç yudum su içmek için biraz durakladı. Onu dinlemeye gelen kalabalık gerçekten şaşırtıcıydı. Central Park'ın etrafını çeviren insanların çoğu kadındı, aralarında ancak birkaç tane erkek göze çarpıyordu.

Margaret güçlü ve kararlı sesiyle konuşmasını sürdürdü. Sözcüklerle oyun yapmıyordu. Verdiği mesaj, son derece açık ve seçikti.

Aşağı yukarı otuz yaşlarında, uzun boylu bir kadındı Margaret. Uzun siyah saçlarının çevrelediği kişilikli yüzüne makyaj yapmazdı. Özgür giyinirdi ve hiç şüphesiz Ameri-

ka'nın önde gelen inanç simgelerinden biriydi. Herkes duy-
muştu adını. Kadın haklarının kararlı bir savunucusu ola-
rak pek çok zafer kazanmıştı o güne kadar. Televizyonun
vazgeçilmez konukları arasındaydı ve üç tane de kitabı
yayımlanmıştı. Margaret çok para kazanmıştı bu uğraşla-
rından ve tüm gelirini «Özgür Kadınlar» adlı, kendi kurdu-
ğu örgütü için harcamıştı.

Fahişelik konusunu ele almaya başladığı ilk günlerde
herkes gülmüştü ona. Fakat aradan geçen üç buçuk ay
içinde, mesleğini bırakıp onun peşine takılan binlerce
kadın, gülenler için iyi bir ders olmuştu.

«Şimdi birleşmelisiniz,» diye haykırdı Margaret.

«Evet, evet,» çığlıkları yükseldi kalabalıktan.

«Yeniden yaşama döneceksiniz, yeniden doğacaksınız,»
diye inançla tekrarlardı ve devam etti.

«Özgür olacaksınız...»

Coşku ve şaşkınlık içindeki kadınların sesleri birbirine
karışırken, Margaret yavaşça öne doğru kayıp yere yuvar-
landı. Kadınlar hâlâ ne olduğunu anlamadan bağırışıp
dururken birden panik başladı. Margaret vurulmuştu. Kafa-
sındaki ufacık delikten kan fışkırıyordu. Kalabalık müthiş
bir isteri krizi ve panik içinde dağılmaya başladı...

Miami'deki eve ancak elektronik kontrol sistemine
bağlı kapılardan ve kemerlerinden silahları sarkan ünifor-
malı iki muhafızı geçtikten sonra girilebiliyordu. Alio Marcu-
si bu engelleri kolaylıkla geçti. Marcusi şişman ve yaşlıydı,
gözleri içkiden şiş şişti ve tıpkı gebe bir kedi gibi yürüyör-
du. Sıcak havanın ve gövdesine sımsıkı yapışan gri kostü-
münün etkisiyle kan ter içinde kalmıştı, evden içeri adımını
attığında kendi kendine söylenmekten vazgeçti.

Kapıyı ona bir genç kız açtı. İri göğüsleri, gelişmiş kalçaları ve zayıf İngilizcesiyle tipik bir İtalyan kıızıydı. Alio'yu başıyla hafifçe selamladı ve büyük patron Bassalino'nun yüzme havuzunda olduğunu söyledi.

Alio kızın poposuna hafif bir tokat şaplatarak evin içinden geçti ve olimpik ölçülere göre inşa edilmiş görkemli havuzun yolunu tuttu.

Mary Ann August karşıladı onu. Son derece güzel ama demode saçlı, vücudunun kıvraklığı minicik beyaz bikinisinden kolaylıkla farkedilen bir dilberdi, Mary Ann.

«Selam,» diye cıvıladı Mary Ann ve güneşlenmekte olduğu deniz yatağından doğrulurken devam etti.

«Kendime bir içki hazırlıyorum, sen de ister misin?»

Tahrik edici bir şekilde Alio'nun karşısında dururken, iri göğüslerinin arasından sarkan altın zincirle oynuyordu.

Alio ona bakakaldı. Heyecandan kuruyan dudaklarını diliyle ıslatırken, Enzo'nun şimdiye kadar olduğu gibi bu güzelden de bıkıp, kapı dışarı edeceği günün pek uzakta olmadığını düşündü.

«Evet,» dedi Alio. «Bol buzlu bir Bacardi içebilirim. Biraz da cips, fındık fıstık ve birkaç tane de siyah zeytin.» Kocaman karnını ovuştururken dert yanıyordu. «Öğle yemeği yiyecek vakit bulamadım bugün. Çok iş vardı. Sahi, Enzo nerede?»

Mary Ann uçsuz bucaksız bahçeye dönerek, «Mutlaka güllerinin yanındadır,» dedi.

«Ah evet, meşhur gülleri,» diye başladığı konuşmasını sürdüreceken Alio'nun gözleri birden eve takıldı. Evin büyük, tüllerle kaplı kocaman pencerelerine doğru baktı. Rose Bassalino'nun o tüllerin ardında olduğundan emindi.

Rose, Enzo'nun karısıydı ve on beş yıldır odasından dışarı adımını atmamıştı. Üç oğlundan başka kimse ile tek kelime konuşmazdı. Tüm yaptığı, sonsuz derinliklere

bakar gibi, penceresinden dışarıyı izlemek, beklemek ve gözlemekti.

Mary Ann bara gitti ve içkileri hazırlamaya başladı. On dokuz yaşındaydı ve Enzo Bassalino ile altı aydır birlikte yaşıyordu. Bu Enzo ile birlikte olan kızlar için rekor sayılabilecek bir süreydi.

Alio yavaşça bir sandalyeye ilişerek, gözlerini kapadı. Ne de yorucu bir gün geçirmişti...

«Hey, selam Alio! Nasılsın bakalım sevgili dostum?»

Alio sıçrayarak doğruldu ve biraz da kestirmek üzere yakalandığından ötürü, utanmışcasına ayağa fırladı.

Enzo karşısında duruyordu. Altmış dokuz yaşındaydı. Fakat, güçlü bronz rengi vücudu, keskin beyaz dişleriyle gerçek yaşının ancak yarısı kadar gösteriyordu. Kaya gibi sert çizgilerle biçimlenmiş yüzünü, çelik grisi saçları çevreliyordu.

«Çok iyiyim Enzo, çok iyi!» Sağ elleriyle tokalaşırken, sol elleriyle birbirlerinin sırtını dostça sıvazladılar. Alio, Enzo'nun kuzeniydi ve sahip olduğu hemen her şeyi ona borçluydu.

«Sen de bir içki ister misin, şekerim?» diye sordu Mary Ann. Enzo'ya arkasından sarılmıştı ve vücudunu arzuya sürüyordu ona.

«Hayır,» diye tersledi Enzo. «Seni istersem, zile basarım. Derhal eve gir.»

Kız hiç sesini çıkarmadan evin yolunu tuttu. Onu öteki kızlardan farklı kılan, belki de böyle davranabilmesiydi.

«Evet, ne haber?»

«Tamamdır,» diye yanıtladı Alio. «Kendi gözlerimle gördüm, usta bir işdi. Tony'nin adamlarından biri halletti. Daha kimse ne olduğunu anlamadan da ortadan kayboldu. Ben de hemen bir uçağa atlayıp buraya geldim.»

Enzo düşünceli bir şekilde başını salladı. «Bir erkek

için tam isabet kaydetmekten daha tatmin edici bir şey olamaz. Şu Tony'nin adamına fazladan bir binlik daha ver ve onu gözden kaybetme. İşini temiz yapan adamları kollamak gerek. Birini toplum önünde kurşuna dizmek kolay bir iş değildir.»

«Çok haklısın,» dedi Alio ve ağzına bir siyah zeytin tanesi daha attı.

«En az otuzunda olmalı,» dedi kadınlardan biri.

«Hiç kuşum yok,» diye ekledi bir diğeri.

Yüzlerindeki kırışıklıkları gizlemek için aşırı makyaj yapmaktan başka çare bulamayan orta yaşlı iki kadın, Marbella Kulübü'nün havuzundan çıkmakta olan Lara Crichton'u izliyorlardı. Olağanüstü güzellikte bir kızdı. İncecik vücudu, ölçülü ve dolgun göğüsleri, nefis güneş yanığı teni ve gün ışığında pırıl pırıl parlayan aslan yelesi saçlarıyla ancak zenginlere özgü bakımlı bir görüntüsü vardı.

Havuzdan çıkıp, Prens Alfa Masserini'nin yanına uzanırken yüksek sesle söylendi.

«Sevgilim, bıktım usandım buradan, başka bir yere gidemez miyiz?»

«Niçin sıkılıyorsun?» Prens hızla doğruldu. «Yoksa benden mi bıktın? Benimle birlikteyken nasıl oluyor da sıkılabiliyorsun?»

Lara bir kez daha iç geçirdi. Gerçekten de sıkıcı olmaya başlamıştı bu adam. Ama çevrede de başka kimse yoktu ki. Lara hiçbir erkeği, bir başkasını, üstelik daha iyi özellikte bir başkasını bulmadan, terketmezdi. Elde edilebilecek prenslerle, kontların çoğunu zaten elden geçirmişti. Bunların dışında birkaç film yıldızı ile iki tane de lord vardı,

geçmiş listesinde. İnsanın kendine yüksek bir standart çizmesi ne kadar yorucu ve sıkıcı bir işti...

«Seni bir türlü anlayamıyorum Lara.» Prens hâlâ üstüne üstüne geliyordu. «Bugüne kadar hiçbir kadın benim yanımda sıkıldığını söylememişti. Sevgilim ben nasıl sıkıcı bir adam olabilirim? Ben yaşamın, canlılığın ta kendisiyim.»

Lara bu kez daha da derinden bir iç geçirdi. Prens konuşurken Cerutti marka daracık ipek mayosunun altında erkekliğinin uyandığını farkettili.

«Tanrı aşkına çeneni kapar mısın?» Lara bunu ta derinlerden gelen bir tonlama ile söylemişti. Seks onu sıkıştıran şeylerin başında geliyordu! Heyecansız, tekdüze ve mekanik...

«Haydi gel,» dedi prens, erkekliğinin uyandığını farketmişti, bundan da hayli gurur duyuyordu. Genç kadının ayağıyla oynarken sürdürdü konuşmasını. «Haydi gel, biraz uzanalım, sonra Ferrari'ye atlayıp, şöyle dağlara doğru uzanır, köylülerle sohbet ederiz.»

«Pekâlâ,» dedi Lara. İsteksizce kalkıp prensin peşine takıldığında tüm gözler de onları izliyordu.

Odaları ayırıyordu ama, tüm cinsel oyunlar Lara'nın odasında sergileniyordu. Ama Lara bu kez, prensin odasına gelmesine izin vermedi.

«Hevesini sonraya sakla sevgilim,» dedi, sesi son derece yumuşak ve umut vericiydi. «Biraz dinleneceğim. Uyandığımda seni ararım.» Kapısını kapattığında prens hâlâ söyleniyordu.

Lara müthiş yorgun ve umutsuz hissetti kendini. Aynı şeyleri daha önce Michael Crichton ile evliken de hissetmişti. Sonra boşanmışlar ve o duygu kaybolmuştu, peki ya şimdi ne oluyordu...

O sırada telefon çaldı. Ahizeyi eline aldığı anda, sesini

prende kesin ve son bir «hayır» demek üzere ayarlamıştı, ama arayan New York'tu.

«Evet.» Lara heyecanla bekliyordu. Onun burada olduğunu kim ve nasıl bulmuştu?

«Lara? Lara sen misin? Ses ne kadar kötü geliyor!»

«Kimsiniz?»

«Lara beni duyuyor musun? Ben Cass. Çok korkunç bir şey oldu. Margaret vuruldu... Vurdular Margaret'i.»

2

Margaret Lawrance Brown hemen en yakın hastaneye kaldırılmıştı. Yolda giderken hâlâ yaşıyordu ama çok zor nefes alıp veriyordu. Mücadele arkadaşları, sessiz, büyük gruplar halinde hastanenin etrafında toplanmışlardı.

En yakınlarının hastaneye girmesine izin verildi. Onlar da ellerinden geldiğince iyi niyet göstererek bekliyorlardı. Margaret gürültüden, gözyaşlarından nefret ederdi. Cass Long ve Rio, ona herhalde en yakın olan kişilerdi.

Cass, sekreteri, sırdaşı, organizatörü, koruyucusu idi. Kolej sıralarında tanışmışlardı.

Rio Java ise, onun en başta gelen destekleyicisi ve yakın kız arkadaşısıydı. Underground filmlerinde rol almış ve dünyaya dört çocuk getirmişti, ama hiçbir zaman bir kocası, hatta sürekli birlikte olduğu bir erkek arkadaşı bile olmamıştı. Rio, «Özgür Kadınlar»ın kurucu üyesi ve temel taşlarından biriydi.

Rio ve Cass, acil bakım ünitesinin kapısında sessizce bekliyorlardı. O sırada dışarı çıkan bir doktor, kan verdiklerini söyledi ve umut verici herhangi bir söz etmeden kayboldu.

«Dukey nerede?» diye sordu Rio.

«Yolda, geliyor,» dedi Cass. Yüzü bembeyazdı.

Telaşla odaya girip çıkan doktorları izliyorlardı.

Cass, doktorlardan birini durdurdu.

«Onu görebilir miyim?»

«Akrabası mısınız?» diye sordu doktor ve o sırada gözleri Cass'in kan içindeki giysilerine takıldı. Yol boyunca Margaret'in başını kucağında taşımıştı Cass.

«Evet,» diye yalan söyledi.

Doktor Cass'in koluna girdi.

«Durumu pek iç açıcı değil.»

Cass sessiz durabilmek için dudaklarını ısırды.

Doktor konuşmasını sürdürdü.

«Aslında kurallara aykırı, ama mademki yakınısınız, buyrun girin.»

Rio başıyla Cass'e gitmesini işaret etti. Cass doktorun arkasından odaya girdi.

Herkes elinden geleni yapıyordu. İki koluna birden kateter takmışlardı, kan veriyorlardı. Burnuna bir sonda takmışlardı. Bir doktorla bir hemşire de kalp masajı yapıyorlardı.

«Hiçbir ümit yok değil mi?» diye sordu Cass. Doktor başını sallayarak yavaşça onu dışarı çağırdı.

«Tanrım bu kadar haince bir şeyi kim yapmış olabilir?»

Cass bu soruyu Margaret'in parkta yere düştüğü andan bu yana kurulmuş bir bebek gibi kendi kendine tekrarlayıp duruyordu.

Her iki kadının da kafasında bu soruya verilebilecek yanıtlar aslında vardı. Margaret'in düşmanı çoktu. Birçok kişi onu kıskanıyordu. Onun yaptığı işi, toplumdaki durumunu, gençliğini, güzelliğini çekemeyen o kadar çok insan vardı ki. İnsanların en çok öfkелendiğı şey de hayatını özgürce, dilediğı gibi yaşaması, ne eleştirilere ne de

dedikodulara aldırış etmemesiydi. Margaret son zamanlarda geçmiş hayli karanlık ve şiddet olaylarıyla dolu olan zenci soul şarkıcısı Dukey K. Williams ile yaşıyordu.

Cass, Dukey'i hiçbir zaman sevmemişti. Ona göre Dukey, Margaret'i kullanıyordu.

Margaret'in aldığı nefret dolu mektupları, tehditleri hatırladı Cass.

«Siyah düşkün,» «Zenci orospusu!» ve bunlara benzer öfke kusan birçok söz. Bunların arasında ölüm tehditleri bile vardı.

«Margaret Lawrance Brown! Seni dün gece Johny Carson Show'da izledim. Senden nefret ediyorum... Tıpkı bir sıçana benziyorsun. Ümit ederim en kısa zamanda geberip gidersin... Aslında seni ben öldürmeliyim...»

Bu mektuplar o kadar sık gelmeye başlamıştı ki, artık hiçbirini ciddiye almıyorlardı. Cass'i en çok endişelendiren mektuplar değil, telefonla yapılan tehditlerdi. Telefondaki boğuk sesler, Margaret'in şu ya da bu işten elini ayağını çekmesini istiyordu. Son olarak da fahişeleri rahat bırakması istenmişti. Kısaca bu meslekten para kazanan herkes, mamalar, fedailer, olanlardan tedirgindi. Margaret hayat kadınları arasında tahminlerin çok üstünde taraftar bulmuştu. Margaret'in açık hava konuşmalarını izleyen gecelerde, yüzlercesi gözden kayboluyordu. Gerçekten de «Özgür Kadınlar» onlara boş sözlerle değil, elle tutulur gözle görülür yardımlarla yaklaşıyordu. Örgüt, mesleğini terkeden fahişelere iş buluyor, yaşam şartlarını kolaylaştırıyor, hatta çok gerekliyse para yardımı bile yapıyordu.

Margaret'i bu işten vazgeçirmek için tehdit üstüne tehdit yağmış, kendisini kapak yapmış, içerde de ona altı sayfa ayırmış olan «Yeni Aylık Dergi»nin dediği gibi, «Şu ipsiz sapsız ihtilâli»ni bırakması istenmişti.

Dukey K. Williams haberi bir kayıt stüdyosunda çalışır-

ken öğrenmiş ve hemen hastaneye koşmuştu.

İçeri girebilmek için hayli mücadele etti. Etraf polisler, gazeteciler ve T.V. kameralarıyla doluydu.

Yanında menajeri, basın danışmanı olduğu halde kalabalığı yarmaya çalışırken gazetecilerin sorularına hiçbir yanıt vermedi.

Dukey çevresindeki kalabalığı ite kaka yolunu açmaya çalışıyordu. Sonunda asansörün önünde bekleyen polis onu durdurdu. «Tanrım sen bana yardım et,» diye söylendi Dukey. «Şu insan bozuntusunu çekin önümden, yoksa elimden bir kaza çıkacak.»

Asansörün önündeki polis gözlerini Dukey'in gözlerine dikmiş, elini yavaş yavaş silahına doğru götürüyordu ki, Dukey'in menajeri atıldı.

«Sakin ol, Dukey. Onlar sadece Margaret'i korumak istiyorlar. Cass yukarıda olmalı. Şimdi çağırıyorum.»

Gerçekten Cass'in aşağıya inmesi uzun sürmedi ve polis, Dukey'in yukarı çıkmasına izin verdi.

«Nasıl oldu? Kimseyi yakaladılar mı? Kurtulacak mı?» Dukey telaşla soruyordu, yukarı çıkarlarken.

«Hiçbir şey bilmiyoruz. Durumu çok kötü,» diye fısıldadı Cass.

Rio onları asansörün kapısında karşıladı.

«Her şey bitti. Margaret öldü.»

3

Enzio Bassalino o kadar güçlü kuvvetli bir adamdı ki, ne zaman mutfağa girip, yemek yapmaya kalksa Mary Ann onun bu haline bakıp, gülmekten kendini alamazdı. Mutfaka girdiğinde, etrafında hiç kimseyi istemez, önüne

önlüğünü bağlar ve spagetti ile sarmısaklı ekmek pişirirdi. Bir de «Enzio'nun tavsiyesi» adını verdiği özel bir et sosu hazırlardı.

«Şekerim, o önlükle çok komik görünüyorsun,» diye kıkırdadı Mary Ann. «Anneciğinin yardımını istemediğinden emin misin?»

Enzio ona, «Anneciğim,» derdi. Tabii ki kendisinden önceki tüm kızların da aynı adla çağrıldığını bilmiyordu, Mary Ann.

«Hayır,» diye başını salladı Enzio. «Bana biraz daha şarap ver.»

Kız her zaman olduğu gibi sessizce denileni yaptı. Uzun bacaklarını ve biçim!i vücudunu tümüyle ortaya koyan daracık siyah bir mini giymişti. Kızın giysilerini Enzio seçiyordu. Hepsi de aynı biçimdeydi. Hiçbir zaman pantolon, gömlek gibi, günlük rahat giysiler giymesine izin vermiyordu Enzio. Mary Ann de buna pek aldırmıyordu. Çünkü, yaşam Enzio ile çok kolaydı. Geçmişi düşünmek bile istemiyor ve Enzio'nun her istediğine «Evet» demeyi tercih ediyordu. Her şeyin ötesinde, Enzio Bassalino ünlü bir adamdı. Birlikte olmaktan onur duyduğu, heyecanlandığı bir adam...

«Tat şunu bakalım,» dedi Enzio. Elinde tuttuğu kaşığın içindeki mis gibi sosun dumanı tütüyordu.

«Nonoşum, çok sıcak bu, ağzımı yakıyor,» diye sızlandı Mary Ann, itaatle ağzını kavuran sosu yutmaya çalışırken. Canı yanmıştı. Enzio kabaca güldü. Bu gece her şeye gülebilirdi, çünkü kutlanacak şeyler vardı...

«Çok hainsin, seni koca bebek,» diye, şımarık çocuklar gibi mızmızlanmaya başladı Mary Ann. «Nasıl da minicik yavruna kıyıyorsun?»

«Sen hainliğin ne olduğunu nereden bilebilirsin yavrum,» dedi Enzio ve kocaman parmağını sosun içine